

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **N. B.**, narozeného X,
státní příslušnost: Kazachstán,
trvale bytem X,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, P.O. BOX 78, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2025, č. j. CPR-25269-3/ČJ-2025-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci

správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 4. 7. 2025, čj. KRPA-212634-15/ČJ-2025-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. z důvodu, že na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, konkrétně v období minimálně od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 15. 8. 2025, čj. CPR-25269-3/ČJ-2025-930310-V236, tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“).
3. Městský soud v Praze původně svým rozsudkem ze dne 15. 10. 2025, čj. 1 A 34/2025-19 (dále jen „první rozsudek“), žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalované zrušil. Ke kasační stížnosti žalované však Nejvyšší správní soud (NSS) svým rozsudkem ze dne 6. 2. 2026, čj. 5 Azs 225/2025-33 (dále jen „zrušující rozsudek“), první rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zásadní pochybení zdejšího soudu NSS shledal (i) v nedostatečném reflektování skutkových okolností dané věci a (ii) v nepřezkoumatelnosti závěru o vybočení žalované z mezí správního uvážení při stanovení délky uložené doby správního vyhoštění (viz body [14] až [17] rozsudku NSS).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

4. Žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, které porušuje § 174a zákona o pobytu cizinců, protože správní orgán nedostatečně zohlednil, že v případě žalobce jde o historicky první porušení zákona na území ČR, žalobce vyjádřil adekvátní lítost, přislíbil, že řádně vycestuje do vlasti, k porušení zákona ho dohnala tíživá finanční a osobní situace, což intenzitu posuzované protiprávnosti oslabuje. V daném případě lze na žalobce působit mírnějším a výchovnějším způsobem než správním vyhoštěním na dobu 2 let. Žalobce též namítl, že uložená doba vyhoštění 2 let za cca. tříměsíční nelegální pobyt působí asymetricky, zejména když v obdobných případech správní orgán nikdy neukládá opatření převyšující 1 rok. Žalovaná dále dle názoru žalobce porušila § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádala se skutkově srovnatelnou věcí kamaráda žalobce, resp. odlišný postup odůvodnila tím, že žalobce zde vykonával nelegální práci. Za toto jednání však řízení proti žalobci vedeno nebylo, přestože jde o samostatnou skutkovou podstatu. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobce neuplatnil námitky nad rámec těch, kterými se zabývala ve svém rozhodnutí.
6. Po zrušení prvního rozsudku zdejšího soudu rozsudkem NSS žalovaná zaslala soudu další vyjádření ze dne 2. 3. 2026, v němž poukázala na rozsudky zdejšího soudu i senátu č. 1, čj. 1 A 19/2021-26, a čj. 1 A 13/2021-13, kde soud neshledal délku správního vyhoštění nepřiměřenou, a kde odkázal též na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 2 A 64/2020, v němž bylo uloženo správní vyhoštění v délce 2 roky za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců.

Žalovaná pak poukázala i na další rozsudky (NSS čj. 1 Azs 416/2017-29, či 5 Azs 223/2024-45, a zdejšího soudu sp. zn. 19 A 9/2022, či sp. zn. 16 A 46/2025).

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaná ve vyjádření ze dne 2. 3. 2026 výslovně uvedla, že nařízení jednání nepožaduje. Soud přitom neshledal potřebu provádění dalšího dokazování nad rámec důkazů obsažených ve správním spisu.
8. Žaloba **není důvodná**.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl společně s dalšími cizinci zajištěn dne 3. 7. 2025 při pobytové kontrole cizinců v zájmovém objektu v přílehlé oblasti Prahy 2 hlídkou Odboru cizinecké policie. Kontrolou cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že má v něm vylepený vízový štítek vydávajícího státu Litva typu C, s platností od 23. 3. 2025 do 20. 4. 2025, jiné platné oprávnění k pobytu v schengenském prostoru neměl.
10. Dne 4. 7. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-212634-10/ČJ-2025-000022-SV). Správní orgán I. stupně poté žalobce ještě téhož dne vyslechl v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění k jeho vlastní žádosti za účasti tlumočníka do jazyka uzbeckého. Z protokolu o tomto výsledku vyplynulo (čj. KRPA-212634-11/ČJ-2025-000022-SV), že žalobce do schengenského prostoru přicestoval přes letiště Praha-Ruzyně dne 29. 3. 2025 letecky přímo z vlasti. Od svého příjezdu zde pobýval nepřetržitě, přicestoval za účelem práce. V ČR pobýval na základě litevského víza C s platností na 14 dnů ode dne vstupu v rámci povoleného období od 23. 3. 2025 do 20. 4. 2025. Žalobce uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu. O jiné vízum nežádal, potřeboval získat nějaké peníze, aby mohl odletět domů, neměl peníze na letenku. Peníze stále ještě nemá, nějak je sežene. Do vlasti vycestuje.
11. Dále žalobce k dotazu správního orgánu uvedl, že v ČR nemá hlášenou žádnou adresu pobytu, písemnosti zde nepřebírá, bydlí na ubytovně se svými druhy někde v Praze, adresu si nepamatuje. Žalobce zopakoval, že si je plně vědom svého protiprávního jednání, chce se vrátit domů, ale nestihl to. Ke svým majetkovým poměrům žalobce sdělil, že v ČR nic nevlastní, v zemi původu taktéž ne. Ke svým osobním a rodinným poměrům žalobce uvedl, že je ženatý a má pět dětí, celá rodina žije v jeho zemi původu. Naopak v ČR ani v EU nemá žádné příbuzné, ani osobu, kvůli které by skončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, nesdílí s takovou osobou společnou domácnost. Nemá zde ani žádnou vyživovací povinnost. V zemi původu žalobce má kde bydlet, žije tam celá jeho rodina, v ČR nemá žádné sportovní, politické, kulturní nebo společenské vazby, závazky ani pohledávky. Je zdravý a s ničím se neléčí, žádné léky neužívá, zdravotní pojištění v ČR nemá. Finanční prostředky na vycestování má. V ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, ve vycestování mu nic nebrání a po návratu do vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, je to pro něj bezpečná země. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně, chce se vrátit do vlasti. O azyl nežádal, doručovací adresu má v zemi původu, nepotřebuje

nikoho vyrozumět o svém zadržení. Všem otázkám rozuměl, žádných změn v protokolu o výsledku nežádal a protokol podepsal jako správný a úplný.

12. Správní spis dále obsahuje závazné stanovisko k možnosti vycestování ze dne 4. 7. 2025, ev. č. ZS58763, podle kterého vycestování žalobce podle § 120a zákona o pobytu cizinců je možné, a dále Informaci OAMP ze dne 14. 3. 2025 Kazachstán, bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky občanských svobod a lidských práv. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byla žalobci dána možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí (čj. KRPA-212634-14/ČJ-2025-000022-SV), žalobce však této možnosti nevyužil.
13. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 4. 7. 2025 rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025 na území členských států EU neoprávněně, a naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území v délce 2 roky.
14. Správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců na str. 4 až 6 svého rozhodnutí, přičemž vycházel z obsahu správního spisu a vyjádření žalobce. Správní orgán I. stupně hodnotil rodinné poměry žalobce a dospěl k závěru, že celá jeho rodina (manželka a 5 dětí) žije v jeho vlasti, na území ČR nemá ani jiné příbuzné, naopak, veškerou rodinu má v zemi původu, dále se na území ČR nenachází ani jiná osoba, vůči které by bylo vycestování žalobce do vlasti pocítováno jako nepřiměřený zásah, rovněž zde nežije osoba, vůči které by měl žalobce vyživovací povinnost. Ani žalobce sám není takovou osobou, která by byla či už zdravotně nebo jinak závislá na pomoci jiné osoby, žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, zdravý, nevlastní v ČR žádný majetek, naopak ve vlasti má zázemí, kam se může vrátit, má tam rodiče, u kterých může bydlet, v ČR nemá žádnou hlášenou adresu pobytu, ani sjednané zdravotní pojištění, není zde ani oprávněn provozovat výdělečnou činnost. V ČR nemá ani žádné společenské, kulturní či sportovní vazby. Jeho pobyt v ČR nebyl natolik dlouhý, aby způsoboval takový stupeň integrace, který by představoval překážku jeho vycestování do vlasti.
15. K uložené době správního vyhoštění správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 6 uvedl, že při stanovení její délky přihlédl k tomu, že žalobce po celou dobu se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. V jeho neprospěch však správní orgán I. stupně zohlednil aktuálnost a závažnost protiprávního jednání, skutečnost, že žalobce jednal vědomě, důvodem jeho příjezdu do ČR byla práce, kde i skutečně pracoval bez oprávnění, dále že nedisponoval zdravotním pojištěním, ani nikde nehlásil svou adresu pobytu. Rovněž tak neopomněl, že neoprávněný pobyt byl zjištěn až vlastní činností cizinecké policie, bez níž by zřejmě žalobce svůj nelegální pobyt v ČR pouze prodlužoval.
16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 10. 7. 2025 blanketní odvolání, které po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění vad ze dne 11. 7. 2025, čj. KRPA-212634-19/ČJ-2025-000022-SV, doplnil dne 28. 7. 2025. V odvolání namítl uložení nepřiměřeně přísného opatření v délce dvou let, tudíž uložené v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, dále upozornil na řadu polehčujících okolností, které nebyly zohledněny, upozornil na to, že v obdobných věcech je ukládáno opatření na dobu 1 roku. Dále poukázal na stejnou věc svého kamaráda, kterému bylo uloženo dramaticky nižší opatření.
17. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí plně ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Přiměřenost zásahu do života žalobce posuzovala žalovaná na str. 6 ve třetím odstavci

napadeného rozhodnutí. V něm shrnula, že prvostupňovým orgánem bylo posuzováno konkrétní jednání žalobce, zájem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví ve vztahu k zájmu žalobce na ochraně soukromého a rodinného života, přičemž konstatovala, že dotčení žalobcova rodinného života je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem ČR na tom, aby zde pobývali pouze cizinci, kteří se v minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené.

18. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, žalovaná posuzovala na str. 7 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí a stanovenou dobu 2 let hodnotila jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. Tuto dobu rovněž hodnotila jako přiměřenou vzhledem k jednání, kterého se žalobce dopustil, nikterak přitom nevybočuje z mezí správního uvážení správního orgánu I. stupně, kdy lze za dané protiprávní jednání uložit opatření zákazu vstupu na území až na 5 let. S obecným odkazem na případy mnohem kratšího neoprávněného pobytu, kdy byla tato doba taktéž stanovena na 2 roky, odmítla námitku žalobce jako neopodstatněnou.
19. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
23. Žalobce v žalobě nijak nerozporoval svůj neoprávněný pobyt na území ČR ve vymezeném období. Domáhá se pouze příznivějšího stanovení délky správního vyhoštění, protože tvrdí, že nebyly dostatečně zohledněny další skutečnosti, které mu mohly jít ku prospěchu, konkrétně, že v případě žalobce jde o historicky první porušení zákona na území ČR, žalobce vyjádřil adekvátní lítost, přislíbil, že řádně vycestuje do vlasti, k porušení zákona ho dohnala tíživá finanční a osobní situace, což intenzitu posuzované protiprávnosti oslabuje. Rovněž namítá, že v obdobných případech stanovují správní orgány dobu vyhoštění o polovinu kratší.
24. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je úvodem třeba zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro

uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.

25. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se podrobně zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců (viz body 12. a 15. výše). K tomuto posouzení soud nemá cokoliv vytknout, správní orgány se zabývaly všemi skutečnostmi relevantními z hledisek § 174a pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a své úvahy řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, s nimiž se soud ztotožnil, a na které soud pro stručnost odkazuje. Námitka nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života je tak z pohledu soudu nedůvodná.
26. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil, nebo zda nevybočil ze své ustálené rozhodovací praxe, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu [§ 78 odst. 1 s. ř. s.; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS].
27. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí.
28. Uložení opatření správního vyhoštění v délce 2 let odůvodnily správní orgány tím, že žalobce se dopustil protiprávního jednání vědomě v délce necelé 3 měsíce (**od 12. 4. 2025 do 3. 7. 2025**) přičemž doba neoprávněného pobytu v EU, resp. v ČR, byla zjevně ukončena jen díky provedení pobytové kontroly, neboť žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Další skutečnosti, ke kterým správní orgány přihlédly, a které svědčily v žalobcův neprospěch, byly aktuálnost a závažnost žalobcova pochybení, že důvodem jeho příjezdu do ČR byla práce, kdy i skutečně pracoval bez oprávnění, že nedisponoval zdravotním pojištěním, ani nikde nehlásil svou adresu pobytu. Jako k jediné polehčující okolnosti přihlédly pouze k tomu, že žalobce s orgány veřejné moci spolupracoval.
29. NSS v bodech [14] a [15] zrušujícího rozsudku (viz bod 3. výše) konstatoval, že správní orgány dostaly své povinnosti hodnotit veškeré zjištěné relevantní skutečnosti komplexně. Nelegální pobyt žalobce byl zjištěn na základě pobytové kontroly cizinců v bytě, a nikoliv přímo při nelegálním výkonu práce. Sám žalobce následně explicitně uvedl, že z místa bydliště v Kazachstánu přicestoval přímo do ČR, a to za účelem práce, a že si je vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR. O tom, že zde žalobce práci vykonával, mezi oběma stranami není sporu, neboť tuto skutečnost žalobce sám od počátku uváděl. Správní orgány proto při určení doby správního vyhoštění byly oprávněny přihlédnout i k této skutečnosti, byť žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na základě jiné skutkové podstaty, než je právě výkon práce bez příslušného oprávnění. Jednalo se sice o prvotní pochybení žalobce, nelze však přehlížet, že šlo o vědomé porušování právních předpisů. Samotná okolnost, že se žalobce tohoto pochybení dopustil poprvé, proto nemůže být přeceňována. NSS se též

ztotožnil s hodnocením skutečnosti, že žalobce disponoval litevským vízem, provedeným žalovanou v neprospěch žalobce. Litevské vízum si žalobce vyřídil proto, aby mohl legálně přicestovat do ČR a následně zde vykonávat práci, k čemuž jej toto vízum neopravňovalo. Žalobce zároveň několikanásobně překročil povolenou délku svého legálního pobytu. Je proto zřejmé, že tato skutečnost nemůže být přičítána ve prospěch žalobce, který od počátku zamýšlel využití litevského víza v rozporu s jeho účelem.

30. Městský soud v Praze, vázán právním názorem NSS, na který v podrobnostech též odkazuje, uvádí, že neshledal pochybení žalované při hodnocení jak skutečností svědčících ve prospěch žalobce, tak v jeho neprospěch. Ze zjištěného skutkového stavu jednoznačně vyplynulo, že zjištěné negativní skutečnosti převážily nad těmi, které mohly svědčit v jeho prospěch při hodnocení závažnosti protiprávnosti jednání, kterého se žalobce svým nelegálním pobytem na území ČR dopustil. V podstatě jediná okolnost svědčící v jeho prospěch byla skutečnost, že se správními orgány při objasňování jeho protiprávního jednání spolupracoval, k níž žalovaná též dostatečným způsobem přihlédla, resp. ji neopomněla. Nicméně tento postoj žalobce zaujal teprve poté, co byl odhalen při pobytové kontrole. Pokud by k tomu nedošlo, ze všech zjištěných skutečností vyplývá, že nehodlal činit jakékoliv kroky k legalizaci svého pobytu v ČR a pravděpodobně by pokračoval ve svém protiprávním jednání. Celková délka doby neoprávněného pobytu přitom rovněž není nezanedbatelná (necelé 3 měsíce).
31. Soud dále ve shodě se žalovanou uvádí, že přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách, neboť každý případ tohoto druhu má konkrétní specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Z úřední činnosti je přitom soudu známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR (viz např. rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, a další; soud pro úplnost poznamenává, že v uvedené věci došlo k zamítnutí žaloby). Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce – navíc zcela obecným – o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění.
32. Soud přitom ve svém prvním rozsudku poukázal i na další případy, kdy žalovaná ve svých rozhodnutích za skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (neoprávněný pobyt v trvání do 5 měsíců) uložila dobu správního vyhoštění v délce trvání 12-18 měsíců čili dobu kratší než v případě žalobce. Šlo o věci projednané zdejším soudem pod sp. zn. 1 A 13/2021 (rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2021, čj. CPR-3586-3/ČJ-2021-930310-V238), a sp. zn. 1 A 19/2021 (rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-7919-3/ČJ-2021-930310-V244), na které ostatně odkázala též žalovaná ve svém vyjádření ze dne 2. 3. 2026, a dále sp. zn. 1 A 39/2021 (rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2021, čj. CPR-8024-3/ČJ-2021-930310-V235), sp. zn. 1 A 57/2021 (rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2021, čj. CPR-20799-5/ČJ-2021-930310-V244), či sp. zn. 1 A 7/2025 (rozhodnutí žalované ze dne 31. 12. 2024, čj. CPR-55270-2/ČJ-2024-930310-V230), a další, které soud v prvním rozsudku původně označil pouze spisovými značkami žalované. Tím zdejší soud odůvodnil svůj závěr o vybočení žalované ze své rozhodující praxe, pročež napadené rozhodnutí svým prvním rozsudkem zrušil.
33. NSS však ve svém zrušujícím rozsudku tento postup zdejšího soudu shledal nezákonným a nepřezkoumatelným. Zdejší soud sice odkázal na konkrétní rozhodnutí žalované, z nichž při tomto závěru vycházel s odkazem na svou vlastní úřední činnost, ale tato neprovedl při jednání, ani je nepředložil NSS ve svém spisu, nadto neuvedl, ze které konkrétní činnosti či

postupu jsou mu známa rozhodnutí, která měla založit správní praxi žalované. Tato otázka je přitom otázkou skutkovou, kterou je potřeba prokazovat při jednání soudu a účastníci řízení tak nemohli tento závěr předpokládat a neměli možnost na tento náhled městského soudu reagovat.

34. NSS dále v této souvislosti ve zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že „*správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení. V úvahu tak připadá pouze zneužití tohoto uvážení. Aby správní soudy mohly přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, muselo by vybočení ze správní praxe (které shledal městský soud) být citelné, a to tím spíše, že se uložená doba, po kterou žalobci není umožněn vstup na území členských států, pohybovala v dolní polovině sazby. Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že nelze mechanicky posuzovat pouze délku trvání neoprávněného pobytu na území členských států a uloženou dobu, po kterou cizinci bude vstup na toto území zakázán (tj. v tomto případě neoprávněný pobyt v délce cca 3 měsíce a 2 roky zákazu vstupu na území členských států). Ostatně sám městský soud správně vycházel z toho, že ve správním řízení je potřeba komplexně zohlednit celou řadu skutečností, které dobu správního vyhoštění mohou ovlivnit – a Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že dané skutečnosti je třeba hodnotit přísně individuálně.*“ (viz bod [17] zrušujícího rozsudku; doplnění podtržením doplnil zdejší soud).
35. Zdejší soud vázán výše citovanými právními názory NSS k tomu uvádí, že neshledal nutnost výše uvedená rozhodnutí žalované, ani případy uvedené ve vyjádření žalované ze dne 2. 3. 2026, provádět jako důkaz, neboť neshledal zneužití mezí správního uvážení správními orgány. Správní vyhoštění v délce 2 let bylo uloženo při spodní hranici zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5 let. Jak již soud uvedl výše, a jak byl též zavázán hodnocením NSS, správní orgány přitom ze své správní praxe nevybočily ani ji nezneužily, zohlednily skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, což rovněž přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svých rozhodnutí i komplexně vyjádřily. Jako polehčující okolnosti v případě žalobce shledaly, že v jeho případě se jednalo o první porušení právních předpisů v ČR, a dále, že se správními orgány spolupracoval. Zákaz pobytu v ČR mu tak byl stanoven na spodní hranici možné délky do 5 let.
36. Dle závazného právního názoru NSS by bylo možno stanovení doby vyhoštění v případě žalobce považovat za vybočení z výše uvedené správní praxe pouze tehdy, bylo-li by citelné, přičemž NSS též zdůraznil, že v případě žalobce se uložená doba správního vyhoštění pohybovala v dolní polovině. O takový případ se však v dané věci nejedná. Nad rámec nezbytných úvah soud dodává, že i kdyby bylo v řízení před soudem prokázáno, že žalovaná v obdobných (nikoliv stejných) případech ukládala kratší dobu správního vyhoštění v rozmezí 12-18 měsíců, nelze dle názoru soudu bez dalšího považovat dobu o 6 měsíců delší za citelnou za situace, kdy se předmětná doba správního vyhoštění pohybovala v dolním pásmu stanoveného rozmezí. K tomu je znovu nutné zdůraznit, že přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat toliko prostým porovnáním délky daného vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných obdobných kauzách. Proto soud neshledal potřebu nařizovat ústní jednání a tato rozhodnutí provádět jako důkaz, natož za situace, kdy to žádný z účastníků řízení ani nepožadoval, neboť by to bylo pro posouzení věci nadbytečné.
37. Pokud žalobce v souvislosti se stanovením délky vyhoštění namítal, že nebyla zohledněna jeho lítost nad protiprávním jednáním, soud konstatuje, že z vyjádření žalobce zachycených v podkladových materiálech správního spisu, ke kterému se měl možnost v průběhu správního řízení vyjádřit, nikdy nevyplývalo, že by svého protiprávního jednání litoval, proto je nutno toto tvrzení odmítnout jako ničím nepodložené. Avšak ani samotné

konstatování lítosti žalobce nemá vliv na zákonnost uloženého vyhoštění. Za projev určité míry lítosti, ve spojení s uvědoměním si vlastního pochybení, lze považovat to, že žalobce spolupracoval s orgány veřejné moci. K tomu však správní orgány přihlédly v rámci polehčující okolnosti. Pohnutky vstupu žalobce na území ČR (tíživá finanční a osobní situace) jsou sice lidsky pochopitelné, z pohledu zákonných podmínek uložení správního vyhoštění však irelevantní (k tomu viz výše bod 27.). Pokud si žalobce byl schopen vyřídit oprávnění ke vstupu a krátkodobému pobytu v schengenském prostoru, není soudu znám důvod (a tento nevyplýval ani z tvrzení žalobce ani ze správního spisu), proč se nepokusil si na území ČR vyřídit potřebná oprávnění k výkonu legální práce, pakliže bylo jeho cílem si vydělat peníze mimo zemi jeho původu.

38. V souvislosti s námitkou žalobce, že správní orgány postupovaly při stanovení doby vyhoštění v případě kamaráda žalobce mírněji, soud dodává, že žalobce v žalobě nijak blíže věc kamaráda neoznačil, ani soudu nepředložil žádné rozhodnutí, které by jeho tvrzení prokazovalo, proto se soud k této námitce nemohl věcně vyjádřit.
39. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je však nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně